

Нѣкой слуша туй съ насмѣшка,
другъ поглежда — скриль очи подъ вежди
и сконфузенъ своя носъ навежда,
трети смѣта, че сме въ груба грѣшка,
почнали игра случайна —
съ нравитѣ човѣшки.

Но предъ менъ е младата сръбкиня,
съ хубавитѣ жълтосмоли кждри —
устнитѣ ѝ ронятъ мисли мждри,
ронятъ, сякашъ, алени малини:
— Въ сговора е нашта сила,
подъ небето синьо...

Самъ не зная какъ, но тъй се случи —
срѣщнахъ я веднажъ покрай „Тинтява“
съ нашъ студентъ, и безъ да се надявамъ —
хванали се бѣха, май, подручка . . .
Извинете, че разказахъ
тази дребна случка.

Впрочемъ, казахъ я предъ васъ за примѣръ
на славянска общность и сполука,
ето: вижте — смисълътъ е тука —
съсъ любовь и страсть неутолима
да обикнемъ съ топла нѣжность
свойто славско име.

Безъ дребнавостъ, патосъ и украска
слагамъ вече точка на сюжета
и завършвамъ тутакси куплета,
че вграния мойта кръвъ славянска —
съсъ процентъ на сто петнайсе
щприць и горнобанска.